

LBRIS

We know
books

Tess Gerritsen

Refugiul spionilor

Titlul original: *The Spy Coast*

Copyright © 2023 by Tess Gerritsen

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2024, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GERRITSEN, TESS

Refugiul spionilor / Tess Gerritsen ; trad. din lb. engleză de
Loredana Frățilă-Cristescu. - București : Crime Scene Press, 2024
ISBN 978-630-6542-60-4

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.111

Coperta: VALER SASU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tess Gerritsen

Refugiul spionilor

traducere din limba engleză
de Loredana Frățilă-Cristescu

CRIME SCENE PRESS
2024

Capitolul 1

DIANA

Paris, cu zece zile în urmă

Cândva era fata de aur. *Ce s-au mai schimbat lucrurile!* își zise ea privindu-și fix imaginea din oglindă. Părul ei altădată meșteșugit aranjat cu șuvițe deschise, ca sărutate de soare, era acum de o culoare ce putea fi descrisă doar drept un maroniu de șoarece mort. Era cea mai ștearsă nuanță de vopsea pe care o găsisese pe rafturile de la Monoprix, unde se dusese la cumpărături după ce un vecin îi spusese, în trecut, că un bărbat întrebuse de ea. Acesta fusese primul indiciu că era posibil să fie ceva în neregulă, deși ar fi putut să existe și o explicație complet nevinovată. Poate că era un admirator sau cineva care încerca să facă o livrare, dar nu voia să fie luată pe nepregătite, așa că se dusese în cealaltă parte a orașului, la un Monoprix din Arondismentul al III-lea, un cartier în care n-o cunoștea nimeni, și-și cumpărase vopsea de păr și ochelari. Pe acestea ar fi trebuit să le aibă tot timpul la îndemână, dar cu anii se lăsase pe tânjală. Devenise neglijentă.

Își studie părul maroniu și decise că noua culoare nu era de ajuns. Luă foarfeca și începu să taie, stricându-și coafura de trei sute de euro de la L'Atelier Blanc. Fiecare tăietură de foarfecă era ca o crestătură în materialul noii ei vieți, viață pe care și-o organizase

cu mare grijă. Smocuri de păr alunecară unul după altul pe gresia din baie, iar ea continuă să taie și regretul i se transformă curând în furie. Toate câte le plănuiise, tot ce riscase, se dovedeau acum zadarnice, dar așa mergea lumea. Indiferent de cât de inteligent te crezi, există mereu cineva și mai inteligent, și aici greșise ea: nu luase în calcul posibilitatea de a fi întrecută la deșteptăciune. Prea mulți ani ea fusese cea mai deșteaptă, mereu cu doi pași înaintea tuturor și care se descurca mai bine decât oricine din echipa ei. Secretul reușitei era să nu te împiedici de reguli, o abordare pe care ceilalți nu o apreciau întotdeauna. Da, se mai făcuseră și greșeli. Da, uneori se mai și vărsase sânge fără să fie nevoie. Își făcuse dușmani pe parcurs, iar unii dintre colegii ei o disprețuiau acum, dar, mulțumită eforturilor sale, misiunea era mereu îndeplinită. Asta o făcuse să fie fata de aur.

Până acum. *Tac!*

Își studie reflexia, de astă dată cu un ochi critic. În cele zece minute cât îi luase să-și rețeze buclele ei de preț trecuse prin toate stadiile suferinței din cauza vieții sale pierdute. Negare, mânie, depresie. Acum ajunsese în stadiul acceptării și era gata să meargă mai departe, să se descotorosească de coaja vechii Diana și să însuflețească una nouă. Nu mai era fata de aur, era un om pe care experiența îl căluse ca oțelul. Avea să scape și din încercarea asta.

Adună cu mătura într-un sac de gunoi părul căzut și aruncă în sac și cutia goală de vopsea. N-avea timp să sterilizeze locul, așa că avea să lase urme ale prezenței ei cu toptanul, dar n-avea încotro. Nu spera decât ca poliția din Paris să se bazeze pe instinctele sale misogine și să presupună că femeia care locuise în apartamentul acela și care acum era dispărută fusese răpită. Că era victima, nu făptașul.

Își puse ochelarii și-și ciufuli părul proaspăt tuns într-un vârtej dezordonat. Nu era decât o deghizare slabă, dar probabil suficiență cât să deruteze orice vecin întâlnit pe drumul spre ieșire. Legă

sacul de gunoi la gură și-l duse din baie în dormitor, de unde-și luă geanta de urgență. Ce păcat că era nevoită să-și abandoneze frumusețe de pantofi și rochii, dar trebuia să aibă bagaj ușor, iar faptul că lăsa în urmă un dulap plin de articole de firmă avea să-i facă dispariția să pară și mai involuntară. La fel și părăsirea operelor de artă pe care le colecționase de-a lungul timpului, după ce i se îngrășaseră conturile din bancă: vasele chinezești antice, tabloul de Chagall, bustul roman vechi de două mii de ani. Avea să le simtă lipsa, dar era nevoie de sacrificii dacă voia să supraviețuiască.

Luând geanta și sacul de gunoi cu resturile de păr, ieși din dormitor și se duse în living. Acolo mai oftă o dată a regret. Stropi urâți de sânge îi pătau canapeaua de piele și formau o linie curbă pe peretele de vizavi de ea, unde atârna tabloul de Chagall, ca o versiune abstractă a tabloului. Grămadă sub el se afla sursa sângelui. Bărbatul fusese primul atacator care intrase pe ușă, așa că fusese și primul pe care îl trimisese pe lumea cealaltă. Era genul de mascul feroce căruia orele petrecute la sală îi umflaseră bicepsii, dar nu și creierul. Nu așa se așteptase el să i se termine ziua și murise cu o expresie mirată pe chip, căci probabil nu se gândise niciodată că o să-l doboare tocmai o femeie.

Trebuie să fi fost tare prost informat în legătură cu ținta sa.

Auzi șoapta unei răsuflări în spatele ei și se întoarse să se uite la al doilea bărbat. Zăcea la marginea prețiosului ei covor persan și sângele i se prelingea peste modelul complicat cu vrejuri și lălele. Spre surprinderea ei, era încă în viață.

Se duse la el și-l împinse ușor în umăr cu pantoful.

Bărbatul clipi de câteva ori. Ridică privirea fix la ea și se căută de armă, dar Diana deja îi trăsese un șut ca să nu mai ajungă la ea, așa că el nu reuși decât să-și agite mâna pe podea ca un pește care moare și se zbate în propriul sânge.

– *Qui t'a envoyé?* întrebă ea.

El dădu și mai înnebunit din mână. Glonțul pe care i-l trăsesese în gât trebuie că-i afectase coloana, pentru că mișcărilor îi erau spasmodice, iar brațul îi zvâcnea robotic. Poate că nu înțelegea franceză. Repetă întrebarea, de astă dată în rusă:

– *Cine te-a trimis?*

În ochii lui nu văzu niciun licăr că ar fi înțeles. Ori murea prea repede ca să-i mai funcționeze creierul, ori nu pricepea – amândouă posibilitățile erau îngrijorătoare. Cu rușii se descurca ea, probleme ar fi avut dacă pe oamenii aștia i-ar fi trimis altcineva.

– Cine încearcă să măucidă? întrebă ea din nou, de data asta în engleză. Spune-mi și te las să trăiești!

Bărbatului încetă să i se mai zbată brațul. Rămăsese nemișcat, dar ea îi citi în ochi că pricepuse. Înțelesese întrebarea. Mai înțelegea și că nu mai conta dacă-i spunea adevărul, oricum era mort.

Auzi glasuri de bărbați pe coridorul din fața apartamentului. Fuseseră trimiși și alții ca întăriri? Tărăgănase prea mult lucrurile și nu mai avea timp să-l interogheze pe cel din fața ei. Îndreptă pistolul cu amortizor spre el și-i trase două gloanțe în cap. *Noapte bună!*

Îi luă doar câteva secunde să iasă pe geam pe scara de incendiu. Ultima privire în apartamentul ei îi trezi un sentiment amestecat de plăcere și durere. Aici avusese parte de un dram de fericire și se bucurase de binemeritările roade ale muncii ei. Acum era un abator, iar sângele a doi bărbați fără nume îi polua pereții.

Sări de pe scara de incendiu pe aleea de dedesubt. La unsprezece noaptea, străzile Parisului erau încă animate și se strecură cu ușurință printre trecătorii de pe artera aglomerată. Auzi în depărtare o sirenă de poliție care se apropia, dar nu iuți pasul. Era prea repede, sirenele n-aveau nicio treabă cu ea.

Cinci străzi mai încolo, aruncă sacul de gunoi în gheana unui restaurant și-și continuă drumul, cu geanta pe umăr. În ea se aflau

lucrurile de care avea nevoie pe moment; mai avea însă și alte resurse. Mai mult decât suficiente să o ia de la capăt.

Înainte de toate, însă, trebuia să afle cine o voia moartă. Din nefericire, asta era o întrebare cu răspuns multiplu. Bănuise că rușii, dar acum nu mai era sigură. Când calci pe bătăături mai multe facțiuni, te alegi cu mai mulți dușmani, fiecare cu propriul talent la făcut prăpăd. Întrebarea era cum de i se aflase numele. Și de ce o căutau după șaisprezece ani?

Dacă-i știau numele, atunci trebuie că știau și despre ceilalți. Se pare că trecutul avea să-i ajungă din urmă.

Se cam terminase cu pensioara confortabilă. Era timpul să se întoarcă la muncă.

El dădu și mai înnebunit din mână. Glonțul pe care i-l trăsesese în gât trebuie că-i afectase coloana, pentru că mișcările îi erau spasmodice, iar brațul îi zvâcnea robotic. Poate că nu înțelegea franceză. Repetă întrebarea, de astă dată în rusă:

– *Cine te-a trimis?*

În ochii lui nu văzu niciun licăr că ar fi înțeles. Ori murea prea repede ca să-i mai funcționeze creierul, ori nu pricepea – amândouă posibilitățile erau îngrijorătoare. Cu rușii se descurca ea, probleme ar fi avut dacă pe oamenii ăștia i-ar fi trimis altcineva.

– Cine încearcă să măucidă? întrebă ea din nou, de data asta în engleză. Spune-mi și te las să trăiești!

Bărbatului încetă să i se mai zbată brațul. Rămăsese nemișcat, dar ea îi citi în ochi că pricepuse. Înțelesese întrebarea. Mai înțelegea și că nu mai conta dacă-i spunea adevărul, oricum era mort.

Auzi glasuri de bărbați pe coridorul din fața apartamentului. Fuseseră trimiși și alții ca întăriri? Tărăgănase prea mult lucrurile și nu mai avea timp să-l interogheze pe cel din fața ei. Îndreptă pistolul cu amortizor spre el și-i trase două gloanțe în cap. *Noapte bună!*

Îi luă doar câteva secunde să iasă pe geam pe scara de incendiu. Ultima privire în apartamentul ei îi trezi un sentiment amestecat de plăcere și durere. Aici avusese parte de un dram de fericire și se bucurase de binemeritele roade ale muncii ei. Acum era un abator, iar sângele a doi bărbați fără nume îi polua pereții.

Sări de pe scara de incendiu pe aleea de dedesubt. La unsprezece noaptea, străzile Parisului erau încă animate și se strecură cu ușurință printre trecătorii de pe artera aglomerată. Auzi în depărtare o sirenă de poliție care se apropia, dar nu iuți pasul. Era prea repede, sirenele n-aveau nicio treabă cu ea.

Cinci străzi mai încolo, aruncă sacul de gunoi în gheana unui restaurant și-și continuă drumul, cu geanta pe umăr. În ea se aflau

lucrurile de care avea nevoie pe moment; mai avea însă și alte resurse. Mai mult decât suficiente să o ia de la capăt.

Înainte de toate, însă, trebuia să afle cine o voia moartă. Din nefericire, asta era o întrebare cu răspuns multiplu. Bănuise că rușii, dar acum nu mai era sigură. Când calci pe bătăături mai multe facțiuni, te alegi cu mai mulți dușmani, fiecare cu propriul talent la făcut prăpăd. Întrebarea era cum de i se aflase numele. Și de ce o căutau după șaisprezece ani?

Dacă-i știau numele, atunci trebuie că știau și despre ceilalți. Se pare că trecutul avea să-i ajungă din urmă.

Se cam terminase cu pensioara confortabilă. Era timpul să se întoarcă la muncă.

Capitolul 2

MAGGIE

Purity, Maine, în prezent

Ceva a murit aici.

Stau la mine pe câmp, cu privirea ațintită în jos la dovada măcelului din zăpadă. Ucigașul și-a târât victima prin omătul proaspăt și, chiar dacă încă mai ninge cu fulgi care se rostogolesc prin aer, urmele nu i-au fost acoperite, și nici dărele lăsate de leșul târât spre pădure. Văd o pată de sânge și pene împrăștiate, precum și smocuri de puf negru tremurând în vânt. Atât a mai rămas dintr-una dintre găinile mele preferate din rasa Araucana, pe care le prețuiesc pentru producția sigură de ouă albastre și frumoase. Chiar dacă moartea nu e decât un punct pe cercul mai amplu al vieții și am mai văzut-o de atâtea ori, pierderea mă afectează puternic și oftez, iar răsufierea mi se învoldurează în frig.

Mă uit prin gardul din plasă de sârmă la ce a mai rămas din cârdul meu, care s-a redus acum la treizeci și șase de găini, cam două treimi din cele cincizeci pe care le-am crescut primăvara trecută. N-au trecut decât două ore de când le-am deschis ușa cotețului și le-am dat drumul pe ziua de azi, iar în acel scurt răstimp prădătorul a și dat lovitura. Mai am un singur cocoș, unicul care a supraviețuit atacurilor vulturilor și ravagiilor ratonilor și care acum se plimbă țanțoș prin țarc, cu penele intacte și în aparență

nealarmat de dispariția încă unei membre a haremului său. Ce cocoș inutil!

Mulți dintre ei sunt.

Când mă ridic în picioare, o mișcare îmi atrage atenția și mă uit la pădurea care se profilează dincolo de gardul de plasă. Copacii sunt în cea mai mare parte stejari și arțari, în umbra cărora se chinuie câțiva molizi amărâți. Aproape ascunsă în lăstăriș se află o pereche de ochi care mă urmăresc. Pentru o clipă ne mulțumim să ne fixăm unul pe altul cu privirea, doi dușmani care se înfruntă pe un câmp de luptă înzăpezit.

Mă îndepărtez încet de cotețul mobil, fără mișcări bruște, fără să scot vreun sunet.

Dușmanul mă privește în tot acest timp.

Iarba înghețată îmi pârâie sub bocanci cât mă îndrept spre mașina mea de teren Kubota. Deschid fără zgomot portiera și întind mâna după pușcă, ascunsă în spatele scaunelor. O țin mereu încărcată, așa că nu e nevoie să pierd timpul luând muniție și vărând gloanțele pe țeavă. Întorc arma spre copaci și țintesc.

Împușcătura mea scoate o pocnitură ca de tunet. Ciori speriate se ridică din copaci și dau din aripi înnebunit spre cer, iar găinile mele o rup panicate la sănătoasa spre adăpostul cotețului lor, cotcodăcind. Cobor pușca și mijesc ochii spre copaci, cercețând lăstărișul.

Nu mișcă nimic.

Pornesc cu mașina peste câmp spre liziera pădurii și mă dau jos. Lăstărișul e plin de rugi și zăpada ascunde un strat de frunze moarte și rămurele uscate. Fiecare pas declanșează un trosnet exploziv. Încă n-am văzut sânge, dar sunt sigură c-o să-l găsesc fiindcă știi întotdeauna – cumva o simți în oase – când glonțul tău își atinge ținta. În cele din urmă văd dovada că am nimerit: un strat de frunze împrôșcate cu sânge. Leșul sfărțecat al araucanei mele zace abandonat acolo unde l-a scăpat ucigașul.

Intru mai adânc în lăstăriș, dând la o parte crengile care mi se agață de pantaloni și mă zgârie pe față. Știu că e pe aici pe undeva, dacă nu mort, atunci rănit grav. A reușit să fugă mai departe decât mă așteptam, dar eu merg înainte și aburul respirației mi se îndepărtează în spirale. Cândva aș fi putut să alerg prin pădurea asta, chiar și cu un rucsac greu în spate, dar nu mai sunt femeia de odinioară. Articulațiile mi s-au uzat tot forțându-le, dar și de la inexorabila trecere a timpului, iar o aterizare dură de la o parașutare m-a lăsat cu o gleznă fixată chirurgical care mă doare ori de câte ori scade temperatura sau coboară acul barometrului. Mă doare și acum. Îmbătrânirea e un proces nemilos. Mi-a înțepenit genunchii, mi-a lăcuit cu argintiu părul altădată negru și mi-a adâncit ridurile de pe față. Vederea mi-e însă ascuțită în continuare și nu mi-am pierdut capacitatea de a citi peisajul și a interpreta indiciile din zăpadă. Mă las pe vine în dreptul unei urme de labă și remarc mica pată de sânge de pe frunze.

Animalul suferă. E vina mea.

Mă ridic iar în picioare. Genunchii și șoldurile îmi protestează, spre deosebire de zilele când eram în stare să sar dintr-o mașină sport înghesuită și s-o rup la fugă. Merg greoi printr-o porțiune cu muri și ies într-un luminiș unde îmi găsesc în cele din urmă redutabilul inamic zăcând nemișcat în zăpadă. O femelă. Pare sănătoasă și bine hrănită, cu blana groasă de un roșu lucios. Are gura deschisă, ceea ce-i dezvăluie colții ca niște lame și fălcile suficient de puternice cât să sfâșie și să sucească gâtul unei găini. Glonțul meu a lovit-o drept în piept și mă surprinde să văd că a ajuns atât de departe înainte să cadă la pământ. Împung trupul cu bocancul ca să confirm că-i moartă. Cu toate că s-a rezolvat problema, faptul că i-am luat vulpii viața nu-mi aduce nicio mulțumire. Răsufli din greu, oftând a părere de rău.

La șaizeci de ani ai mei, am adunat mai mult decât suficiente. Blana e prea valoroasă ca s-o las aici în pădure, așa că apuc vulpea

de coadă. A mâncat bine dacă s-a tot hrănit cu găinile mele și e așa de grea că parțial trebuie s-o târâi afară din pădure, iar trupul îi sapă un fâgaș prin frunzele moarte și zăpadă. O ridic și o rostogolesc pe platforma Kubotei mele, unde aterizează cu o bufnitură tristă. Chiar dacă eu n-am ce face cu blana, știu pe cineva care ar fi încântat s-o aibă.

Mă urc în Kubota și pornesc peste câmp spre casa vecinului meu.

*

Lui Luther Yount îi place cafeaua arsă, căreia îi simt mirosul încă de pe alee când mă dau jos din mașină. De aici pot să privesc peste câmpul acoperit cu zăpadă până la locuința mea, așezată pe un dâmb după o colonadă de arțari de zahăr. N-am o casă impunătoare, dar e îndeajuns de solidă, construită la 1830, conform agentei imobiliare care mi-a vândut-o. Știu că informațiile ei sunt corecte pentru că am găsit actul de proprietate original al Fermei Blackberry. Nu cred decât ceea ce pot să confirm eu însămi. Casa mea are vedere liberă în toate direcțiile și, dacă se apropie cineva, am să-l văd, mai ales într-o dimineață senină de iarnă când peisajul este pustiu și alb.

Aud mugetul unei vaci și cotcodăcitul găinilor. O pereche de urme mici de cizme prin zăpadă, care duc de la cabana lui Luther la hambar. Nepoata lui de paisprezece ani, Callie, trebuie să fie acolo înăuntru ca să vadă de animale, așa cum face în fiecare dimineață.

Urc cu zgomot surd scările verandei și bat la ușă. Luther deschide și inspir mirosul ca de sconcs al cafelei lăsate prea mult pe plită. Luther umple cadrul ușii, ca un Moș Crăciun cu barbă albă, cămașă roșie în carouri și cu bretele, iar respirația îi e șuierătoare de la fumul de lemne și praful permanent din cabana lui.

– Ei, bună dimineață, domnișoară Maggie! zice.

– Bună dimineața. Am adus un cadou pentru tine și Callie.
 – Cu ce ocazie?
 – Niciuna, doar m-am gândit că s-ar putea să aveți la ce-l folosi. E în Kubota.

Nu se deranjează să pună o haină pe el, ci iese în cămașa de lână, blugi și cizme de iarnă din cauciuc. Mă urmează la mașină și scoate un murmur admirativ când se uită la vulpea moartă, apoi îi mângâie blana.

– Tare-i frumoasă! Deci asta era împușcătura pe care am auzit-o azi dimineață! Ai doborât-o cu un glonț?

– Tot a reușit să fugă cincizeci de metri în pădure.

– Probabil e aceeași care i-a omorât două găini lui Callie. Bună treabă!

– Și totuși e păcat. Vulpea nu încerca decât să-și ducă zilele.

– Nu asta încercăm cu toții?

– M-am gândit că ai avea ce face cu blana.

– Ești sigură că nu vrei s-o păstrezi? E frumușică.

– Iar tu o să știi exact ce să faci cu ea.

Întinde mâna în remorcă și trage afară leșul. Efortul îl face să suiere și mai tare.

– Hai înăuntru! spune el ținând în brațe animalul mort ca pe un nepot. Tocmai mi-am turnat niște cafea.

– Ăă, mersi, dar nu.

– Atunci măcar dă-mi voie să te trimit acasă cu niște lapte proaspăt!

Asta chiar că mi-ar plăcea. Laptele de la vaca lui Callie, din rasa Jersey și hrănită cu iarbă, nu se aseamănă cu nimic din ce am gustat înainte să mă mut în Maine, e consistent și dulce de-ți vine să riști să-l bei nefiert. Îl urmez în casă, unde lasă leșul vulpii să cadă pe o banchetă. În cabana prost izolată e doar o idee mai cald decât afară, cu toată căldura de la soba cu lemne, așa că rămân cu haina pe mine, dar Luther pare să se simtă foarte bine numai în

cămașă și blugi. Nu-i vreau cafeaua, dar el tot pune două căni pe masa din bucătărie. Ar fi nepoliticos să-i refuz invitația.

Mă așez.

Împinge o carafă de caimac înspre mine. Știe cum îmi place cafeaua – sau măcar singurul mod în care i-o pot tolera pe a lui – și mai știe și că nu pot să refuz caimacul de la vaca lui Callie. În cei doi ani de când m-am mutat pe proprietatea alăturată, a adunat câteva detalii despre mine. Știe că-mi sting lumina cam pe la zece seara, că mă scol devreme să le dau găinilor de mâncare și apă. Știe că-s novice în materie de recoltat sevă de la arțari, că în cea mai mare parte a timpului mă feresc de lume și că nu dau petreceri zgomotoase. Iar astăzi a aflat și că trag binișor la țintă. Mai sunt încă multe lucruri despre mine pe care nu le știe, pe care nu i le-am spus niciodată. Pe care nici n-o să i le spun. Sunt recunoscătoare pentru faptul că nu e genul care să pună prea multe întrebări. Prețuiesc un vecin discret.

Eu însă știu o groază despre Luther Yount. Nu e greu să-ți faci o idee despre esența omului doar uitându-te prin casa lui. Etajerele pentru cărți sunt lucrate manual, la fel și masa de bucătărie cioplită grosolan, iar de grinda de sus atârnă mănunchiuri de cimbru și sovârf uscat, tăiat de la el din grădină. Mai are și o grămadă de cărți – multe, multe de tot – pe o gamă de subiecte atât de largă că te zăpăcesc, de la fizica particulelor elementare la creșterea animalelor. Unele sunt manuale care-l au ca autor, dovadă a unei alte vieți a lui Luther Yount, ca profesor de inginerie mecanică, înainte să-și dea demisia din corpul profesoral de la MIT, înainte să lase în urmă lumea universitară și orașul Boston, și poate și câțiva demoni personali, ca să se preschimbe în fermierul neîngrijit, dar fericit de acum. Știi toate astea nu pentru că mi le-ar fi spus el, ci pentru că am scotocit temeinic prin trecutul lui, așa cum am procedat cu toți vecinii din apropiere înainte să cumpăr Ferma Blackberry.

Luther a trecut inspecția, de aceea mă și simt perfect în largul meu să stau la masa din bucătăria lui și să sorb din cafeaua pe care a făcut-o.

Pe verandă bufnesc niște cizme și ușa se deschide, lăsând să intre o rafală de aer rece dimpreună cu Callie cea de paisprezece ani. Luther o școlarizează acasă, drept care fata e fermecător de sălbatică, la modul că în anumite privințe e mai înțeleaptă și totuși mai naivă decât alte fete de vârsta sa. La fel ca bunicul ei, e senin de neîngrijită, având dungi de mizerie pe haina de trebăluit prin gospodărie și pene răzlețe de găini în părul castaniu. Duce două coșuri cu ouă proaspăt adunate din cuiabar, pe care le lasă pe blatul de bucătărie. E atât de îmbujorată la față de la frig că obraji îi arată de parcă ar fi fost palmuiți.

– Sal, Maggie! zice ea când își pune haina în cui.

– Ia uite ce ne-a adus! spune Luther.

Callie se uită la vulpea moartă de pe banchetă și-și trece mâna peste blana ei. Nu șovăie și nu se arată nici sensibilă. A trăit alături de Luther mai toată viața, de când mama ei a murit la Boston de o supradoză de heroină, iar viața la fermă a învățat-o să nu fie surprinsă de moarte.

– O, încă-i caldă!

– Am adus-o imediat, replic eu. M-am gândit că tu și cu bunicul tău ați putea face ceva frumos din ea.

Îmi zâmbeste încântată.

– Blana e așa frumoasă! Mulțumesc, Maggie. Crezi că ajunge pentru o căciulă?

– Aș zice că da, răspunde Luther.

– Știi să faci așa ceva, bunicule?

– O să ne documentăm, o să-i dăm împreună de cap. Nu putem lăsa să se irosească ceva atât de frumos, nu?

– Aș vrea să văd cum o faci, Luther, spun eu.

– Vrei să vezi și cum jupoi vulpea?

– Nu, asta deja știu cum se face.

– Da?!

Râde.

– Reușești mereu să mă surprinzi, domnișoară Maggie.

Callie pune coșurile cu ouă în chiuvetă. Lăsând apa să curgă, începe să le curețe de pete cu o cârpă, ca să arate imaculate în cofrajele lor. La cooperativa locală au să se vândă pe șapte dolari duzina, un chilipir în materie de ouă bio de la găini crescute în aer liber, ținând seama de munca, hrana și lupta continuă cu rășii, vulpile și ratonii. Nu că Luther și Callie ar sta în vânzarea de ouă ca să-și câștige traiul, pentru că el are un cont de investiții considerabil. Încă un mic detaliu pe care am reușit să-l scot la iveală. Găinile sunt ale lui Callie și câștigul tot al său, iar ea e deja o bună femeie de afaceri. N-am mai pomenit o fată de paisprezece ani care să taie și să eviscereze cu atâta eficiență o găină ouătoare bătrână.

– E trist c-ai fost nevoită s-o împuști, dar și eu am pierdut prea multe găini, zice Callie.

– O să-i preia teritoriul un alt prădător, remarcă Luther. Așa merge lumea.

Callie se uită la mine.

– Câte ai pierdut?

– Șase numai în ultima săptămână. Vulpea mi-a luat o araucană chiar azi-dimineață.

– Poate ar trebui să-mi iau și eu niște araucane, clienților par să le placă ouăle alea albastre. Probabil că aș putea să cer mai mult pe ele.

Luther mormăie.

– Ouă albastre, ouă brune! Toate au același gust.

– Ei, ar cam trebui să plec, zic eu și mă ridic în picioare.

– Așa repede? întrebă Callie. Abia ai venit.

Rareori se întâmplă ca o adolescentă de paisprezece ani să-și dorească să stea de vorbă cu o femeie de vârsta mea, dar Callie e o fată neobișnuită. Se simte atât de în largul ei în compania adulților că uneori uit cât e de mică.

– Când o să se apuce bunicul tău de cusut căciula de vulpe, o să mă întorc.

– Iar eu am să fac găluști la cină.

– Atunci cu siguranță o să mă întorc.

Luther dă lacom pe gât ce i-a mai rămas din cafea și se ridică și el în picioare.

– Stai să-ți aduc laptele ăla pe care ți l-am promis!

Deschide frigiderul, stârnind clinchetul muzical al sticlelor de lapte de pe rafturi.

– Dacă n-ar fi nenorocitele astea de reguli sanitare, am putea vinde laptele la taraba fermei noastre. Doar am sta și-am strânge banii.

Bani de care nu are nevoie. Unora le place să facă paradă cu averea lor, dar Luther pare stânjenit de a lui. Sau poate e o tactică de autoconservare: ascunzi ceea ce alții ar vrea să-ți ia. Scoate patru sticle de lapte cu un strat gros de caimac la vârf și le bagă într-o pungă de hârtie.

– Data viitoare când mai trece cineva pe la tine, Maggie, dă-le să guste din asta! Așa o s-ajungă direct aici să mai cumpere. O vânzare complet privată, desigur. Să nu stea statul Maine pe capul tău.

Deja am ajuns la ușă cu prețiosul meu lapte când îmi dau seama ce mi-a zis. Mă întorc din nou spre el.

– Cum adică data *viitoare*?

– N-a trecut nimeni pe la tine ieri?

– Nu.

– Hmm.

Se uită la Callie.

– Poate n-ai auzit bine.

– Ce să n-audă bine? Întreb eu.

– Era o doamnă la oficiul poștal, zice fata. Luam corespondența pentru noi când am auzit-o întrebându-l pe diriginte cum să ajungă la Ferma Blackberry. I-a spus că ți-e prietenă.

– Cum arăta? Tânără, bătrână? Ce culoare avea părul?

Tirul de întrebări pare s-o fi luat prin surprindere.

– Ăă, era tânără, cred. Și chiar drăguță. Nu i-am văzut părul fiindcă purta căciula. Și o geacă frumoasă de puf. Una albastră.

– Nu i-ai spus cum găsește casa mea, nu?

– Nu, dar Greg de la oficiul poștal da. S-a întâmplat ceva?

Nu știu ce să răspund. Stau în fața ușii lor deschise cu punga cu sticlele cu lapte, iar aerul rece intră pe lângă mine.

– Nu așteptam pe nimeni. Nu-mi plac surprizele, atâta tot, răspund eu și ies din cabana lor.

„S-a întâmplat ceva?”

Întrebarea nu-mi dă pace nici mai târziu, când mă duc cu mașina în oraș să-mi fac provizii. Cine cere indicații cum să ajungă la ferma mea? Întrebarea ar putea fi perfect nevinovată, pusă de cineva care o caută pe proprietara anterioară, neștiind că femeia a decedat acum trei ani la vârsta de optzeci și opt. În definitiv, era legendară pentru ascuțimea minții și iuțea la mânie. O femeie pe sufletul meu. Țasta ar fi motivul logic pentru care să întrebe cineva de Ferma Blackberry, altfel nu are nimeni de ce să vină să mă caute aici. În cei doi ani de când locuiesc în Purity, Maine, n-a făcut-o nimeni.

Așa și vreau să rămână lucrurile.

În oraș, îmi fac rondul obișnuit: magazinul de furaje, oficiul poștal, băcănia. Astea sunt locurile unde mă pierd ușor printre celelalte femei cu păr cărunt, cum suntem noi înfocate în gecile noastre de iarnă și cu fulare. La fel ca ele, rareori atrag privirea.